

Behandling er jo netop det Sted, hvor Hovedslaget skal staa angaaende de forfjellige Limer, og det er 3die Behandling ikke. Man kunde svare os med at sige, at de 6 Herrer kunne komme med deres Vndringsforslag ved 3die Behandling; men efter min Mening er 3die Behandling ikke det rette Sted, hvor saadanne Vndringsforslag skulle stilles; ved 3die Behandling skal der væsentlig rettes paa Formen og gjøres Redaktionsændringer, som hidrøre fra Forslag, vedtagne ved 2den Behandling, men Hovedslaget skal staa ved 2den Behandling. Efter min Overbevisning vil Sernbanefagen netop komme til at staa paa det Vndringsforslag, som er stillet af de 6 Medlemmer, hvoriblandt jeg, og som ikke engang kom til Motivering. Dette Forslag maa jeg formene netop er i Sagens Interesse, men just for at Forslaget kan komme frem til 2den Behandling, anser jeg det for ønskeligt, at Sagen kommer tilbage til Udvalget. Naar, som sagt, Udvalget hurtigt har arbejdet paa Sagen, vil den paany kunne komme tilbage i Løbet af meget kort Tid, og vi kunne da komme til at optage denne 2den Behandling netop paa det Punkt, hvor vi Forslagsstillere have ønsket, at dette skulde have staaet ved Mødets Begyndelse, saa at vi vare komne ind paa en Realitetsforhandling og det ved Sagens 2den Behandling. Dette er for mig Hovedsagen, og derfor er jeg gaaet sammen med de andre Forslagsstillere af Vndringsforslaget og stemmer for en Tilbagevisning, idet jeg pointerer, at dette netop er, fordi jeg nævner et levende Ønske om at faae Noget ud af Sagen, saaledes som det ærede Medlem for Odense (Koch) sagde.

Sagt: Forsaavidt de fremkomne Uttringer om, at Sernbanefagen var saa godt som opgiven for denne Session, men at der nu, naar den blev tilbagegivet til Udvalget, vilde være aabnet en Dør til Frelse for den, kan jeg ikke negte, at jeg føler Trang til at sige lidt til igennem denne Dør for at se, om jeg er istand til at se den Frelsens Genius, der skal komme derfra. Jeg skal bringe i Erindring, at, da Sagen var til 1ste Behandling, tillod jeg mig at udtale, at, hvor meget jeg i mine Anskuelser end personlig i Et og Andet kunde afvise fra Lovforslaget, havde jeg dog forlængst gjort den Erfarung, at, naar Enhver vilde bringe sine personlige Anskuelser frem i Sernbanefagen, vilde Enighed være umulig. Der var ikke Andet at gjøre, end at vi maatte afvises: ved, hvad Regjeringen og det andet Thing i Genhold til tidligere Behandlinger af Sagen omtrent maatte anse at ville gaa med os til. Saaledes har jeg ogsaa stillet mig i Udvalget nu, og uden at røbe nogen Hemmelighed, da Betænkningen jo udviker det, kan jeg paapege de Afstemninger, som have fundet Sted i Udvalget, hvor jeg med nogle enkelte Medlemmer holdt paa Regjeringens

Forslag som Basis for Udvalgets Indstillinger. Man vil af Udvalgets Indstillinger se, hvor saa Medlemmer af Udvalget der med os vare med til at holde paa Regjeringens Forslag. Naar man nu siger os, at Sagen ved en Tilbagevisning til Udvalget vil kunne stikkes en omhyggelig og hurtig Behandling i Udvalget, og at vi i de faa Dage, hvori vi med nogenlunde Sikkerhed kunne gjøre Regning paa at forblive samlede endnu, kunne faae Sagen fra Udvalget, til 2 Behandlinger her i Thinget og til 3 Behandlinger i det andet Thing, skal jeg erindre om, hvorledes vi, der oprindeligt holdt paa Regjeringens Forslag, have kæmpet for Sagens hurtige Fremme, og hvor Lidt vi have opnaaet. I Begyndelsen troste man os med, at der var god Tid, og at vi nok kunde faae bragt Sagen igennem. Senere hørte vi, at det var for sent og at der ikke vilde komme Noget ud af Sagen. Saaledes er det desværre gaaet med denne Sag ikke alene denne Gang, men ogsaa tidligere. Skjøndt man har staaet paa et Grundlag, hvor der var et begrundet Haab om, at vi kunde enes med de øvrige berettede Faktorer i denne Sag, er det dog ved luttet Foretagender og Forslag af denne Art, at man har faaet Sagen skudt ud og bragt ind i en hel Del Forvirring og Uenighed, og tilsidst skulde det saa endog ende med, at Sagen blev liggende, uden at der kom Noget ud af den. Som sagt, mine Meningsfæller og jeg, der havde sluttet os sammen om visse Vndringsforslag, holdt paa Regjeringens Forslag og vilde have været meget taknemmelige mod de ærede Medlemmer, som nu have optaget de væsentlige Hovedmomenter af Regjeringens Forslag, hvis de da vilde have sluttet sig til os. Men hvad der ikke tjener Sagen, det er at undlade at støtte Sagen, naar den foreligger til Behandling, og ligeledes tjener det ikke Sagen, naar man, efterat have stillet sig paa en ny Forhandlingsbasis, som man har Haab om at samle Thingets Flextal om, saaledes at Sagen kunde ventes at blive ført igennem Thinget i den allerste Time, da Thinget allerede er forberedt paa at kunne blive opløst eller hjemsendt, pludselig dukker op med et Forslag, som allerede har været forkastet tidligere. At man ved at henvise Forslaget paany til Udvalget til en Behandling af dets 15 Medlemmer, skulde kunne opnaa, at det blev saa hurtigt færdigt fra Udvalget, at det paany kunde komme tilbage her og derpaa gennemgaa alle de tilbagestaaende Behandlinger, er for mig aldeles utroligt. Jeg er ikke istand til at se, hvorledes ærede Medlemmer kunne ønske at se Sagen stillet paa det Standpunkt, som de nu ved Sagens Forslag synes at ville stille den paa. Hvorfor have de ikke traadt saaledes op strax fra Begyndelsen af, da Regjeringens Forslag forelaa, og da de havde Talsmænd i Udvalget, og da de kunde have stillet sig ved Siden af os, som holdt paa Regjeringens